

Oblaček je odletel, se spustil k hišici in je storil vse, kakor je hotela Breda.

Drugi dan je našel njen oče na grmu prstan; tedaj je vedel, da je to znak, da njegova hčerka ni mrtva, temveč da jo je le ugrabil kralj vetrov.

Breda se je od vsega srca razveselila, ko ji je oblaček prinesel rožico; poljubljala jo je in božala in se je prvič zasmejala. Ko je prišel kralj viharjev domov in videl veselo deklico, je rekel: »Velik, krasen vrt ti bom napravil; vse cvetke celega sveta bom vsadil vanj, samo vedno mi bodi vesela, Breda!«

Trikrat je zamahnil z roko proti vzhodu, zahodu, severu in jugu in že je pričelo kar v zraku cveteti nebroj belih, rdečih, rumenih in zelenih cvetk, rož, tulipanov, zvončkov, nageljnov in vrtnic, tisoč in tisoč svetlobarvnih rožic na vseh koncih vrta. Breda se je čudila tej krasoti; toda najbolj je bila vesela male, rdeče vrtnice iz domačega vrtička. Ko je pa ta ovenela, je postala deklica zopet žalostna.

In zopet je poslala Breda oblaček na pot in mu dala s seboj zlato verižico, ki jo je nosila okoli vratu kot spomin na svojo mamicco. »Prinesi mi ribico z očetove mreže in položi namesto nje verižico vanjo!«

Oblaček je odletel v siromašno hišico in izpolnil Bredino povest. Kako se je čutil njen oče, ko je našel verižico!

Z drobno srebrno ribico pa je oblaček prišel v palačo. Breda je jokala od veselja! Spustila je ribico v kozarec vode, jo krmila in opazovala ves božji dan. Bila je srečna in zadovoljna.

Ko je kralj videl njen srečni obraz, je rekel: »Sto živalic iz celega sveta ti poklonim, če ostaneš vedno vesela in zadovoljna!«

Stopil je v svojo ladjo, se odpeljal in prišel zvečer z veliko vrečo domov. Ko jo je odprl, se je Breda zasmejala. Pisani ptički so prifrftotali iz nje in rdeči, rumeni in izpreminjasti metulji, veliki in majhni; pestre mušice so plesale okoli nje, črički so prepevali; hrošči, žabe in ribice so gomazele vse navskriž. Še mnogo drugih živalc je bilo v vreči in vse so s smejočimi očmi gledale deklico.

Sedaj bo ostala gotovo vedno vesela, si je mislil kralj in bil zadovoljen.

(Konec prihodnjič.)

Širno morje . . .

*Širno morje, bela jadra,
solnce žge in pali,
v žarkih umiti pa žare se
valčki kot opali.*

*Oj, le siplji, zlato solnce,
žarke mi bohotno,
morda vendar spet vzbudi se
to srce sirotno . . .*

† France Žbanič.